

## D ů v o d y:

Tím, že stěžovatel byl jako soudní komisař podle § 29 nesp. říz. v doslovu čl. XII zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. pověřen projednáním pozůstalosti, nenabyl soukromého nároku na provedení všech nebo jednotlivých určitých úkonů pozůstalostního řízení, k jehož ochraně by si mohl stěžovati podle § 9 nesp. říz., aniž se stává účastníkem pozůstalostního řízení, o jehož zájmech a právech by bylo pořadem stolic rozhodováno. Proto jest rekurs notáře do usnesení, jímž mu bylo projednávání pozůstalosti odňato, právě tak nepřipustný, jako by byl rekurs soudního úředníka stejně pověřeného. Na této nepřipustnosti nemůže nic změnit, že okresní soud, jak se zdá, přehlédl, že se dědici přihlásili s dobrodíním inventáře, a že sepsání inventáře nenáleží k oněm úkonům, jež si dědici podle § 29 třetí odstavec nesp. říz. mohou obstarati sami. Výkazy a podáními tu zmíněnými jsou jen ony, jež se podle §§ 150 a 152 nesp. říz. mají nebo mohou stranami soudu předkládati písemně, zvláště také místopřísežné udání pozůstalosti podle § 114 nesp. říz., inventář však jest povinen sepsati soud sám, buď svými úředníky, neb notářem jako soudním komisařem neb dožádáním obce.

## Čís. 10418.

**Pozemková reforma.**

**Záviselo-li na vlastní vůli Státního pozemkového úřadu při schvalování kupní smlouvy, zda vlastnické právo nabyvatele pozemku má být obmezeno jen zákazem zcizení, či též zákazem zatížení právem zástavním, nelze v zákazu zcizení spatřovati zákaz smluvního zatížení zástavním právem.**

(Rozh. ze dne 29. prosince 1930, R II 485/30.)

K n i h o v n í s o u d zamítl knihovní žádost o vklad zástavního práva na přidělenou nemovitost, ježto v pozemkové knize bylo obmezeno právo přidělců zákazem zcizení bez svolení Státního pozemkového úřadu. R e k u r s n í s o u d vyhověl knihovní žádosti. D ů v o d y: Ježto nejde o rolnický nedíl podle § 31 příd. zák., nýbrž o příděl podle první části tohoto zákona, ježto dále Státní pozemkový úřad podle § 23 cit. zák. zápisem do pozemkové knihy právo stěžovatelů, získané přidělem, obmezil jen zákazem zcizení, nikoliv zákazem zatížení, není vůbec zákonného důvodu, proč by neměl být povolen vklad zástavního práva. Důvody prvního soudu, že se zatížení může státi jen se svolením Státního pozemkového úřadu, nemají opory ani v zákoně ani v knihovním stavu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

## D ů v o d y:

Nelze souhlasiti s názorem dovolacího rekursu, že pod zákaz zcizení, poznamenaný v knihovní vložce, spadá i smluvní zřízení práva zástavního. Zdejších rozhodnutí R II 308/29 (čís. 9166 sb. n. s.) a R II 338/29 dovolává se dovolací rekurs pro hájený názor neprávem, neboť obě měla za předmět exekuční zřízení práva zástavního a vztahovala se na zákaz zcizení poznamenaný podle § 22 zákona o zajištění půdy drobným pachtýřům v doslovu novely čís. 311/20, kdežto v projednávaném případě jde o smluvní právo zástavní a o zákaz zcizení podle § 7 záborového zákona v doslovu novely čís. 108/21. Záviselo stejně jako při přídělu podle § 23 přidělového zákona na vlastním rozhodnutí Státního pozemkového úřadu při schvalování kupní smlouvy, zda vlastnické právo nabyvatele pozemku má být obmezeno jen zákazem zcizení, či také zákazem zatížení zástavním právem. Rozhodl-li se jen pro zákaz zcizení, nemůže již rozšiřujícím výkladem svého vlastního rozhodnutí obmezovati nabyvatele ve svobodném nakládání pozemkem dále, než si při schválení kupní smlouvy vyhradil.

## Čís. 10419.

**Nařízením ze dne 6. února 1919, čís. 57 sb. z. a n., bylo přerušeno jakékoliv spojení mezi vídeňskou a tuzemskou pobočkou téže tuzemské banky. Lhostejno, že vídeňská pobočka mohla přijímati platy jménem tuzemské pobočky. Ten, kdo počátkem února 1919 skládal úhradu pro československé věřitele u ústavů a poboček ve Vídni, činil tak na vlastní nebezpečí. Činnost vídeňské pobočky i jako komisionářky byla vždy podmíněna předpokladem, že nedojde k takové události, jakou byl zákaz převodu pohledávek a úhrad do Československé republiky.**

**Z toho, že tuzemská pobočka banky prohlásila svou pohledávku vzniklou poukazem za pohledávku ve staré měně, nelze ještě vyvozovati, že se vzdala práva požadovati ji ve měně československé.**

(Rozh. ze dne 29. prosince 1930, Rv II 876/29.)

Žalující společnost byla počátkem roku 1919 v obchodním spojení se žalovanou filiálkou banky Ž. v Olomouci. Dopisy ze dne 4. a 5. února 1919 dala žalující společnost žalované filiálce příkaz, by za ni uhradila do Báňské Bystřice 200.000 K a 1,460.266 K s tím, že protihodnotu těchto peněz uhradila prostřednictvím banky U. ve Vídni dne 5. února 1919 u vídeňské filiálky banky Ž. 150.000 K a 1,460.266 K. Dopisem ze dne 8. února 1919 sdělila žalovaná filiálka žalující společnosti, že jí připisuje k dobru částky složené u vídeňské filiálky jen s výhradou, ať jimi nemůže disponovati vzhledem k nařízení ze dne 6. února 1919, čís. 57 sb. z. a n. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalující společnost na žalované olomoucké filiálce banky Ž. zaplacení 1,110.000 Kč jednak z důvodu obohacení, jednak z důvodu náhrady škody, ježto úhrada složená u vídeňské filiálky banky Ž. nebyla včas převedena do tuzemska.